

1. Het beloofde Kind

Adventspreek over Jesaja 9:5

Zingen:	Psalm 132:10
Lezen:	Jesaja 9:1-6
Zingen:	Psalm 63:1 en 2
Zingen:	Psalm 65:2
Zingen:	Psalm 68:2

Geliefde gemeente, we mogen in dit uur weer vergaderen op de eerste adventszondag van het kerkelijk jaar. Advent betekent uitzien en verwachting. Dit wordt door Gods Geest gelegd in het hart van Zijn kinderen. Onbekeerde medereiziger, u leeft nog. Nu kan het nog. Dat u het eens zou beseffen dat er nog mest gelegd wordt om uw levensboom. De heilige God heeft nog geen lust in onze dood, maar daarin dat we ons zouden bekeren en leven. We hebben het zojuist gezongen: ‘k Zal Sions, ’k zal der armen spijs.’ Dat is een volk dat het alleen van God gaat verwachten. Zij hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. De Heere zegt in Psalm 132:10 berijmd:

*’k Zal Sions, ’k zal der armen spijs,
Hier zeeg’nen op de ruimste wijs.*

Dat is de ruimte die er bij God is in de oprichting van het genadeverbond, het zoen- en zoutverbond van eeuwigheid. De Heere zal Sion zegenen op de ruimste wijs. Kunt u dat begrijpen? Heeft u enige kennis aan genade? Heeft u zelfkennis ontvangen, geliefden? Want als u Godskennis gaat krijgen, krijgt u ook zelfkennis. Dan zult u op Gods tijd ook Christus kennis ontvangen. Dat is

het grote wonder, geliefden, dat God Zijn Zoon in de wereld heeft gezonden. ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.’

*'k Zal Sions, 'k zal der armen spijs,
Hier zeeg'nen op de ruimste wijs.*

Volk, dan kunt u toch niet krap van God denken? We denken menigmaal zo karig van de heilige, rechtvaardige maar ook barmhartige God in Zichzelf. Nu kan het nog. Hij heeft Zijn armen nog wijd uitgebreid en roept het ons toe: Kom toch tot Mij. Zoek toch, totdat u Mij gevonden hebt.

*Hier zal Ik, Mijnen Naam ten prijs,
De priesters met Mijn heil bekleên,
En 't volk doen juichen weltevreên.*

De Heere heeft Zijn knechten nog uitgestoten. Het is zo nodig dat Gods knechten, Gods ambtsdragers, ja, al Gods volk het heil mag zien dat God bereid heeft. Vanmorgen zagen we in het oosten de zon opkomen. In het westen was het nog donker. We mochten de opkomende zon in de natuur aanschouwen. Dat we de Zonne der gerechtigheid toch mochten benodigen. We hebben er iets van gezien wat het volk gaat vragen: ‘Wachter, wat is er van de nacht? De morgenstond is gekomen en nog is het nacht.’ De zon gaat nog op in het oosten. Geliefden, dat we iets zouden mogen zien van de Zonne der gerechtigheid, van de dierbare Borg, die zoete Jezus, Die Zich heeft gegeven, om zaligheid te verwerven, om zaligheid te schenken, én om zaligheid uit te delen.

U zegt: U bent nogal ruim! Och, ik kan niet ruim genoeg zijn, maar wel in een rechte weg. In de weg van zonde en genade, dood

en leven, vloek en zegen. Er zijn twee wegen en twee uiteinden. Als u gebracht mag worden bij dat gelukkige volk dat door God opgeraapt is, dan zal het einde vrede zijn. Maar als u daar vreemd aan bent, dan mocht dat Goddelijke werk eens een aanvang nemen in uw hart. Onbekeerde medereiziger, dat u nu eens een stem zou mogen horen die werkelijk in uw hart werd ingedrukt. Dat er een haasten en een spoeden in uw leven geboren mocht worden om met God verzoend te worden, door het dierbare bloed van Christus in de toepassing van de Heilige Geest.

Op deze eerste adventszondag hadden we gedacht uw aandacht te bepalen bij wat Jesaja mocht getuigen in het vijfde vers van het negende hoofdstuk:

‘Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst.’

Het beloofde Kind

1. De duisternis zonder dit Kind;
2. De heerschappij onder dit Kind;
3. De vrede door dit Kind.

Dat we voor en met elkaar gezocht mochten hebben om dat grote goed in deze dienst te mogen ontvangen.

‘Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst.’

We staan op deze eerste adventszondag stil bij het beloofde Kind. We noemden u drie gedachten.

1. De duisternis zonder dit Kind;
2. De heerschappij onder dit Kind;
3. De vrede door dit Kind.

1. De duisternis zonder dit Kind

Het dierbare Kind Jezus is de Zaligmaker van zondaren. We mogen dat gaan overdenken op deze eerste adventszondag. Wat zou het een voorrecht zijn als we het ook zouden mogen beleven in de heilsorde en in de orde van het kerkelijk jaar. Het komt aan op het Goddelijke begin in het leven van een zondaar. Alleen in die weg gaat u dat Kind beminnen en benodigen. Dan kunt u zonder dat Kind niet meer leven.

Het Kind Jezus is aangekondigd. Ook in de profetieën van de profeet Jesaja. Het is een bekend hoofdstuk, geliefden. Het is zo nodig om dat Goddelijke begin en de weg die voorafgaat aan de kennis van dit Kind, te leren kennen.

Jesaja begint dit hoofdstuk met: ‘Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.’ Geliefden, als u licht gaat benodigen, dan bent u in de duisternis terechtgekomen. Dan is Adams diepe val uw val geworden. Dan zijn we God kwijt en dat door eigen schuld.

O, wat is er een duisternis gekomen in deze ondergaande wereld. Het is een inktzwarte duisternis. Door de zonde is de nacht in de wereld gebracht. Dan behoeven we niet verder te kijken dan de tijd waarin wij leven. Wat een duisternis is er als we zien op de dagelijkse omstandigheden. Wat heeft de duisternis ook door-gewerkt in de onderscheiden noden van de gemeente, die we de Heere hebben opgedragen in het gebed.

Duisternis zal de aarde bedekken. Dat moet waarheid worden in ons aller leven. Want als dat Kind Dat geboren is, uw Kind niet is, dan zit u in de duisternis en dan hebt u geen licht. Dan hebt

u ook geen enkel belang om dat Kind te leren kennen. Want wij hebben God vaarwelgezegd. O, mocht het vandaag toch eens anders zijn of worden.

Jesaja mag buiten zichzelf zien en van zichzelf afwijzen. Jesaja is in zijn tijd de duisternis gewaargeworden in de tijd waarin hij leefde en geprofeteerde. Er is niets nieuws onder de zon, geliefden. We lezen in Gods Woord dat Salomo zegt: ‘Hetgeen dat er geweest is, hetzelfde zal er zijn; en hetgeen dat er gedaan is, hetzelfde zal er gedaan worden; zodat er niets nieuws is onder de zon.’

Dat we het eens zouden beseffen dat er vanaf Adams diepe val tot de tijd waarin wij mogen leven, enkel duisternis is. Hoevelen zijn er ziek. Hoevelen zijn er in ellende terechtgekomen. Kinderen, vader Ledeboer vraagt in zijn catechisatieboekje: ‘Wat is de grootste ellende?’ Het antwoord luidt: ‘Dat wij onze ellende niet kennen.’ Dát is nu ons ongeluk en onze duisternis. Daardoor verkeren wij in een stikdonkere nacht.

Toch zegt Jesaja: ‘Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen.’ U zegt: Dat laatste gaat nog een stapje verder. Zolang u nog kunt wandelen in de duisternis, hebt u nog wat licht en zicht. Tijdens de plagen in Egypte was er een stikdonkere duisternis. Toen kon geen mens z'n stoel verlaten. Want als God waarlijk duisternis werkt, kan geen mens een vin verroeren, hoor. Dan is het zó donker. Dan is het een stikdonkere nacht. In onze dagen is die nacht niet lichter geworden. Als dit Kind geen waarde krijgt in ons leven, leven wij nú in de duisternis en we zullen eindigen in de stikdonkere en eeuwige nacht. Daar zal nooit een lichtpuntje meer zijn. Och, maak toch vandaag de rekening nog eens op, op deze eerste adventszondag.

Jesaja mag ver zien in de duisternis. Er wordt weleens gezegd: Hij mag zien met de verrekijsker van het geloof. Hij mag hier zelfs

profeteren alsof het al gebeurd is. Hoe is het nu, mijn geliefde medereiziger naar de eeuwigheid? Kinderen, hoe is het nu met het nieuwe hart? We zingen met de dichter van Psalm 68:10 berijmd:

*Hij kan en wil en zal in nood,
Zelfs bij het naad'ren van den dood,
Volkomen uitkomst geven.*

Hongert en dorst u naar de gerechtigheid? U mag het Woord nog horen. De Heere kan het gebruiken als een lichtstraal in uw duisternis. O, dat we die duistere nachten zouden leren kennen. Die nachten waarin het zo donker is buiten en zonder dit Kind. Volk van God, u moet Hem menigmaal missen, ook na ontvangen genade. Dan komt u erachter hoe donker het is. Dan kan de bestrijding zo hoog gaan. 'Zou het wel ooit waar geweest zijn?' Duisternis zal ook het leven van Gods volk bedekken. En dat door eigen schuld. Dat het nog eens werkelijk eigen schuld mocht zijn. Want als het eigen schuld gaat worden, kan het licht opgaan in de duisternis, in het dal van de schaduwen des doods. Van nature voelen we ons in de duisternis als een vis in het water. Het is zo nodig om werkelijk eens te beseffen wat dat zeggen wil: Ik leef in de duisternis. Want van nature hebben we er geen last van. We ontsteken kunstlicht. We hoeven maar op een knopje te drukken, en het licht is aan. Maar dat is het kunstlicht van de wereld. Ach, als we daarover verder zouden denken ... Deze week gaan we de decembermaand in. Dan zien we overal weer kunstlicht. De wereld heeft geen last van de duisternis. Men leeft bij kunstlicht. En ze hebben het zo naar hun zin, geliefden. Maar om nu eens aangeraakt te worden door Gods Geest. Zegt u: 'Het is bij mij nog duisternis'? Hebt u ook last van die duisternis? Of zegt u: 'Het valt allemaal nog wel mee.' Mocht het dan vandaag eens anders worden. U mocht eens gebracht worden in die stikdonkere nacht waar geen licht is. Want als de Heere

gaat werken in de duisternis zonder dit Kind, houdt u het er niet meer uit. Dan moet er wat gebeuren. Dan moet er een oplossing komen. Het volk verkeerde drie dagen in duisternis in Egypte. Toen is het volk overgebogen. Gods volk moet altijd overgebogen en ingewonnen worden voor vrije genade. Het is nodig dat u gaat inleven dat de dood zal komen. Er is zoveel nood en zoveel dood. Maar daartegenover is er zoveel licht. Vanmorgen hebben we er iets van gezien:

Nu daagt het in het oosten,
Het licht schijnt overal:
Hij komt de volken troosten,
Die eeuwig heersen zal.

Hij is God van eeuwigheid tot eeuwigheid. Maar Hij is ook gisteren, heden en in der eeuwigheid Dezelfde.

In de dagen van Jesaja was het een donkere tijd. Goddeloze koningen regeerden over Israël. Hoe is het met onze regering? Waar is toch de waarschuwendende stem? Waar is de man die opstaat en in het land doet horen: ‘O land, land, land, hoort des Heeren Woord?’ Waar is die man? Drukt de nood van de tijd op uw hart? Bent u ermee bezet? Het zou een eeuwig wonder zijn als God u werkelijk zou willen verwaardigen om dat Licht te gaan zien. Om dat Licht te gaan verkondigen en uit te dragen.

Jesaja 9 is een bekend hoofdstuk in Gods Woord. Dat we de Evangeliebazuin aan de mond mochten zetten. Dat de Heere ons wilde verwaardigen om de onbekeerden wakker te schudden, zodat u uw gemis zou gaan gevoelen. Dat u zou uitzien om het licht van dat Kind te mogen ontvangen. Want het is duisternis zonder dit Kind. Dan is het een wonen in het land van de schaduwen des doods.

Jesaja zegt in vers 2: ‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd.’ De Heere brengt nog toe tot het getal dat zalig zal worden. Als we zien op Israël in die tijd, dan grijpt Jesaja terug naar de tijd van de richteren, toen het volk werd verdrukt. Maar de Heere verwekte in die dagen een Gideon. Als het over Gideon gaat, begint er toch altijd wat in ons hart te gloeien. We zijn met de woorden naar Wekerom gezonden: ‘Ga heen in deze uw kracht, en gij zult Israël uit der Midianieten hand verlossen. Heb Ik u niet gezonden?’ O, dat het volk ook hier mocht worden vermenigvuldigd, geliefden. Dat u van de Midianieten verlost zou mogen worden.

Jesaja zegt: ‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd, maar Gij hebt de blijdschap niet groot gemaakt.’ Als u ziet op de omstandigheden en op deze zorgvolle tijd, wie zou dan nog blij kunnen zijn? Dan is er vaak vrees. Er is vaak veel meer vrees dan hoop. Dan is de blijdschap inderdaad niet groot.

Geliefden, wat is uw kruis en uw tegenspoed? Wat is er veel nood in de ziekenhuizen, op intensive care of in verzorgingstehuizen. Als we zien op de omstandigheden, ook in het kerkelijk leven, is er dan reden tot blijdschap? Er is zoveel verbijten en vereten onder elkaar. Als we zien op de omstandigheden, waar is dan de reden tot blijdschap? Als we zien op deze ondergaande wereld, waar is dan de reden tot blijdschap?

De duivel doet zijn geweld op het laatste wat overgebleven is van onze christelijke natie. Hij doet geweld op het christelijk onderwijs en op het christelijk leven, in zoverre we het nog christelijk kunnen en durven noemen. Hij doet geweld op onze maatschappij. Geliefden, hij doet geweld op alles wat God heeft ingesteld. Hij doet geweld op de gezinnen en het huwelijk. Alles gaat ondersteboven. Mannen trouwen of wonen samen met mannen en vrouwen met vrouwen. Moeten we er geen medelijden mee hebben? Hadden we er maar meer bewogenheid over. Echter, het *gendergebeuren* en alles wat er mis is in onze tijd, mag niet meer benoemd worden. We leven immers in een vrij land waar

ieder zijn eigen mening mag uiten. Alles moet kunnen. Maar het is niet wat God heeft geboden en heeft ingesteld.

We leven volop in de geest van de Franse Revolutie: vrijheid, gelijkheid en broederschap. Alles moet kunnen. Behalve als het over het werk Gods gaat. Als het werk Gods genoemd wordt en u mag uitkomen voor het werk Gods, dan barst de hel los. Dat mag níét meer genoemd worden. Zo tolerant zijn we in onze dagen. De zonde is geen zonde meer. Maar als we trachten te leven naar het dierbare Woord van God, kunt u beter verdwijnen in Nederland, dat ooit een christelijke natie is geweest en dat het Israël van het Westen werd genoemd. Ons land is geworden tot een vloekende natie. Wie zou niet wenen?

Er is duisternis alom. De duivel doet een aanval, in het bijzonder op onze gezinnen. Wat is er een moeite in het huwelijksleven. Echtscheidingen zijn aan de orde van de dag. We zijn rekenmeesters geworden. Als we er niet voor bewaard blijven, dan némen we kinderen. Hoeveel narigheid is er niet in huwelijken en gezinnen? Het wordt weleens gezegd: ‘Kleine kinderen, kleine zorgen, grote kinderen, grote zorgen, en getrouwde kinderen blijvende zorgen.’ Of bent u er vreemd aan? O geliefden, de tijd is duister. We leven als in een zwarte nacht.

En nochtans gaat de Heere door. ‘Gij hebt dit volk vermenigvuldigd, maar Gij hebt de blijdschap niet groot gemaakt; zij zullen nochtans blijde wezen voor Uw aangezicht, gelijk men zich verblijdt in den oogst, gelijk men verheugd is wanneer men den buit uitdeelt.’

God gaat in het werk der bekering een volk ontdekken aan de zonde, gerechtigheid en oordeel. Hij gaat ook een volk wijzen op de blijdschap die er is in het dierbare Kind van God. Want dan zegt Hij: ‘Zij zullen nochtans blijde wezen voor Uw aangezicht, gelijk men zich verblijdt in den oogst, gelijk men verheugd is wanneer men den buit uitdeelt.’

Het nochtans is op hoop tegen hoop. Dat is hetzelfde als het Goddelijke 'Ik zal'. Ik wil en zij zullen. Dat is onwederstandelijk, krachtdadig. Dat is het werk dat God gaat werken. Dan gaat Hij het handen en voeten geven.

Ook in de tijd van Jesaja mag de profeet terugwijzen naar Gideon. Hij zegt: 'Want het juk van hun last en den stok hunner schouders en den staf desgenen die hen dreef, hebt Gij verbroken, gelijk ten dage der Midianieten.' Het volk dat eruit gehaald wordt, wordt verlost van de slavendrijver, de duivel met al zijn trawanten. Er zal blijdschap zijn waar men de buit uitdeelt en waar de oogst wordt binnengehaald. Het is bijna winter. De velden zijn wit geweest om te oogsten. De profeet zegt: Nu is de zomer voorbijgegaan en de winter is gekomen en nog ben ik onbekeerd.

Is dat uw nood? Is dat uw duisternis? Dan moet u gebracht worden aan de troon der genade om verlost te worden van het juk en de stok. 'Want het juk van hun last en den stok hunner schouders en den staf desgenen die hen dreef, hebt Gij verbroken, gelijk ten dage der Midianieten.' Dat volk wordt verlost van die slavendrijver, de duivel, de hellehond met al zijn trawanten.

Jesaja spreekt over een strijd op leven en dood. We lezen in vers 4: 'Toen de ganse strijd dergenen die streden, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden tot een voedsel des vuurs.' Dan gaat u er iets van verstaan, dat Gideon de Midianieten mocht verslaan. Dat moest hij doen met een klein legertje. Hij moest bijna het ganse leger naar huis sturen, om met een klein aantal geoefende soldaten – die bij God vandaan geschonken waren – de vijand op de hals te springen. Zo is het ook met het volk van God. De strijd wordt gestreden met gedruis. Dat gedruis vindt plaats in uw hart. Daar loopt u niet mee te koop. Daar vlucht u mee in de binnenkamer. Waar hebt u het bidvertrek? Op een hooizolder of in een droge sloot? 'Toen de ganse strijd dergenen die streden, met gedruis

geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden tot een voedsel des vuurs.’ De duisternis zonder dit Kind is een stikdonkere nacht.

2. De heerschappij onder dit Kind

De profeet Jesaja mag getuigen van de heerschappij onder dit Kind. Hij heeft alle macht in de hemel en op de aarde. Door wedergeboorte mag er gestreden worden in het leger van Jezus Christus, onder Zijn heerschappij. ‘En de heerschappij is op Zijn schouder.’ Hij heeft het kruis gedragen. Hij heeft die strijd gestreden en overwonnen. ‘En de heerschappij is op Zijn schouder.’ Dat wijst op het bloedkruis van Golgotha.

U moet ertoe gebracht worden om onder de banier van Koning Jezus te mogen strijden. Als dat gebeurt, gaat u uw ellende en uw vijandschap leren kennen. Maar er wordt ook een uitzien geboren door levendmaking en wedergeboorte. Bent u nog niet levend gemaakt en wedergeboren? De Heere mocht het u schenken, geliefde medereizigers. Opdat die adventsverwachting in uw hart gelegd zou mogen worden door de kracht van de Heilige Geest.

‘Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder.’ Gods eigen Zoon heeft licht gemaakt in deze duisternis. Hij heeft de dood, de hel en de satan overwonnen. Dat u het wonder van advent zou mogen zien. Dat is de liefde Gods voor vijandige zondaren. Dat is de heerlijkheid van deze Zaligmaker.

Als u onder de banier van Koning Jezus gebracht mag worden, begint de strijd. Er wordt veel strijd gestreden in eigen kracht. Maar in eigen kracht strijden loopt altijd op een mislukking uit. Als Hij echter de strijdbanier omhoog heft in uw leven, gaat u Hem volgen. Dan gaat u Zijn voetstappen drukken. Dan gaat u het weten: ‘En de heerschappij is op Zijn schouder.’

Volk, bent u daar weleens gebracht? Was het toen niet gemak-

kelijk? Misschien had u alles gedaan, maar toen hoefde u niets meer te doen. Daar hebt u geleerd dat alles gedaan is door die sterke Held. 'En de heerschappij is op Zijn schouder.' We lezen van Hem: 'En Jezus bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan heen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb.' Dat onderwijs mag doorgaan tot op dit ogenblik toe.

Het is advent, geliefden. Dat wijst op blijdschap, op verwachting en op uitzien. Misschien zegt u: 'Ik kijk er al zo lang naar uit.' Is dat waar, geliefden? Als Hij het in uw hart gelegd heeft, is het niet hopeloos. Het wordt wel hopeloos in de beleving. Want als het hopeloos in uw leven wordt, wordt u ook hulpeloos. Dan moet u aan al uw eigen kracht sterven en aan al uw eigengerechtigheid ten onder gaan. Dat is Gods werk. Maar Hij werkt nog, omdat Hij een volk heeft verkoren aan wie Hij die adventsverwachting gaat schenken. Als dat in het hart gelegd wordt, houdt u het niet meer uit. Dan wordt de nood onhoudbaar. Dan móét er wat gebeuren. Onder de heerschappij van dit Kind, onder de banier van Koning Jezus wordt de strijd tegen al die Midianieten opgenomen. Dat geeft geweld en gedruis. De Heere geve om dan op Hem te mogen zien, Die is voorgegaan. Hij heeft de strijd gestreden.

'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder.' 'Ons ...' Dat gaat persoonlijk worden. Het Kind Dat geboren is, is het kind van Maria in Zijn menselijke natuur. Maar Hij is ook de Zoon van God in Zijn Goddelijke natuur. Dit Kind is het Christuskind, de Zaligmaker, de Zoon van God en de Zoon des mensen.

Wat een eeuwig wonder dat God een weg gebaad heeft. Hij heeft al de zonden van Zijn volk op de schouders van Zijn geliefde

Zoon gelegd. Als dat gezien wordt in de duisternis, gaat het Licht schijnen in de duisternis. Dan kunt u niet meer zonder dit Kind, geliefden. Dan wenst u Hem te dienen en lief te hebben en te vrezen. Hij heeft Zijn dierbaar bloed gestort. Hij heeft in Zijn menselijke natuur de zonde betaald. Er is licht in de duisternis. Er is licht in een land van de schaduwen des doods. Zonder deze heerschappij en zonder dit licht tast u als een blinde naar de wand. Dat is ons bestaan geworden. Want wij allen tasten als een blinde naar de wand.

O, wat mag Jesaja hier de bazuin aan de mond zetten! ‘Toen de ganze strijd dergenen die streden, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden tot een voedsel des vuurs.’ Dat laatste geldt een onbekeerd mens. Als u onbekeerd moet sterven, was het beter dat u nooit geboren was geweest. Want o, sterven buiten deze Zaligmaker, sterven buiten dit Kind is eeuwig in de duisternis zijn. Dan is het nooit meer licht. Dan is er zelfs geen lichtpuntje meer. De eeuwige duisternis is een stikdonkere nacht tot in der eeuwen eeuwigheid.

Wij hebben er geen begrip van wat de eeuwigheid is. De eeuwige rampzaligheid zal eeuwig en eindeloos zijn. Maar de eeuwige heerlijkheid zal ook eeuwig en eindeloos zijn. Die eeuwigheid zal niet te lang zijn om God te bewonderen. Die eeuwigheid zal niet te lang zijn in de liefdesgemeenschap met Christus. Wat zal het zijn om dan aan het Vaderhart Gods een troetelkind te mogen zijn!

Ach, voelt u uw gemis? Is de duisternis in uw leven waarheid geworden? Weet dan als het waarheid wordt, dat het licht zal gaan schijnen op Gods tijd. Het is niet hopeloos, geliefde gemeente. We kunnen nog zalig worden. Want God heeft Zijn Zoon in de wereld gezonden. Dat is Advent. Dat wijst naar Kerst. We mogen nog Advent beleven. Dat het beleefd mocht worden. Dat die verwachting in uw hart gelegd mocht worden. Dat u werkelijk zou

beseffen dat u des doods schuldig bent omdat u tegen een heilig God bent opgestaan. Dat u werkelijk zou beseffen dat het Kind geboren is en dat het Kind Zich heeft gegeven om zondaren zalig te maken. Dat Kind heeft Zich gegeven om licht te schenken in de duisternis.

We mogen wijzen van Bethlehem naar Golgotha. Dat zijn vaste kernpunten in het leven van de waarachtige bekering. Het gaat van Bethlehem naar Golgotha. 'In den beginne schiep God de hemel en de aarde.' In de herschepping gaat Hij mensen bekeren en brengen bij de beestenstal van Bethlehem.

Maria wordt opgezocht door de engel Gabriël. Ze mag horen dat ze in verwachting is van de Zaligmaker. Maria jubelt het uit bij haar oude nicht Elisabet in Hebron: 'Mijn ziel maakt groot den Heere, en mijn geest verheugt zich in God mijn Zaligmaker; omdat Hij de nederheid Zijner dienstmaagd heeft aangezien; want zie, van nu aan zullen mij zalig spreken al de geslachten. Want grote dingen heeft aan mij gedaan Hij Die machtig is, en heilig is Zijn Naam.'

Geliefden, dát is het Licht Dat God bereid heeft voor degenen die in duisternis wandelen en die wonen in een land van de schaduwen des doods. U kunt soms wandelen in de duisternis. Het kan zijn dat u net als de Egyptenaren niet meer van uw stoel af kunt. Dan is het rondom omkomen en sterven. Maar als de Heere het licht gaat schenken, is daar een weg bereid bij God vandaan. Dat is een weg die bereid is, door welke wij nog kunnen zalig worden. Hoort u het?

Mocht het heden het uurtje der minne eens worden. Dat u in de duisternis eens werkelijk zou mogen horen dat u verlost kunt worden, om die vrede te mogen ontvangen door dit Kind. Dat is onze derde gedachte. Maar we zingen eerst uit Psalm 65, het eerste vers:

*De lofzang klimt uit Sions zalen
Tot U, met stil ontzag;
Daar zal men U, o God, betalen
Geloften, dag bij dag.
Gij hoort hen die Uw heil verwachten,
O Hoorder der gebeden!
Dies zullen allerlei geslachten
Ootmoedig tot U treên.*

3. De vrede door dit Kind

De profeet Jesaja mag nog verder gaan. Hij mag dit Kind uitstallen in Zijn Namen, in Zijn ambten en in Zijn staten. Dat is onze derde gedachte. Jesaja getuigt ervan: ‘En men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.’

Hij is Wonderlijk in Zijn geboorte. Dat is niet te verstaan of te begrijpen. Dat is alleen maar te beleven. Het is de liefde Gods dat Hij Christus naar de wereld heeft gezonden: ‘Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet.’

Wat is Zijn geboorte uit de maagd Maria wonderlijk geweest. Daar is geen man aan te pas gekomen. Maria werd overschaduwed door de Heilige Geest. Daar hebt u het Goddelijke begin. Wonderlijk is Zijn Naam

Zijn Naam is ook Raad. Geliefden, bij Hem is raad. Bij Hem kunt u al uw nood brengen. Bij Hem kunt u om de wijsheid vragen die u van nature mist. Onze God woont in de hemel. Daar heeft Hij Zijn troon. Kinderen, onze God is dag en nacht bereikbaar, vierentwintig uur per etmaal.

Denk aan Elia en de Baälpriesters. Die priesters gaan zo tekeer en springen en schoppen tegen het altaar en steken zich met messen. Elia drijft er de spot mee. Hij vraagt: ‘Misschien is uw god een paar dagen op vakantie. Misschien is hij in slaap gevallen. Doe

nog eens wat meer geweld.’ Maar hun god hoort niet. Want Baäl is een god van hout en steen. Baäl is een afgod.

Elia mag zijn nood echter bekendmaken aan de heilige, hoge God. De God van Elia heeft het uitgeroepen: ‘Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Zo de HEERE God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na. Maar het volk antwoordde hem niet één woord.’ Na het vuur van de hemel op het offer van Elia heeft het volk uitgeroepen: ‘De HEERE is God, de HEERE is God.’

Deze God doet grote wonderen. Zijn Naam is Raad. Als u in de nood bent, geliefden, Hij hoort het. Als u midden in de nacht niet kunt slapen en in de nood gebracht wordt in zo’n stikdonkere nacht waar u zelf niet uit kunt komen, o, werp dan al uw bekommernis op Hem.

U zegt: ‘Ik doe het al zo lang. Ik lig nachten wakker. Ik vlucht van kamer in kamer. Maar de Heere hoort me niet.’ Geliefden, ik garandeer u dat Hij het hoort! Onze God is toch in de hemel. Alleen, Hij antwoordt op Zijn tijd.

We hebben zelf ook wat geroepen, bij dagen en bij nachten. We dachten: Hij hoort het niet. Totdat het uur der minne er was. Denk in dit verband aan de weduwe bij de rechter. ‘Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen?’

‘En men noemt Zijn Naam (...) Raad.’ Als u om raad verlegen bent, loop dan toch de troon der genade aan. De knechten uit 1 Koningen 20 zeiden: ‘Zie toch, wij hebben gehoord dat de koningen van het huis van Israël goedertieren koningen zijn. Laat ons toch zakken om onze lendenen leggen en koorden om onze hoofden, en uitgaan tot den koning van Israël; mogelijk zal hij uw ziel in het leven behouden.’ Dat we Hem zo zouden mogen aanlopen als een waterstroom, om in onze dwaasheid van Hem wijsheid te mogen ontvangen.

‘En men noemt Zijn Naam (...) Sterke God.’ Hij heeft de satan, de dood en de hel verslagen. Hij heeft het uitgeroepen: ‘Het is volbracht.’ Hij is de Sterke God. Hij heeft overwonnen. Hij is Overwinnaar geworden in de strijd. En omdat Hij heeft overwonnen, omdat Hij de Sterke God is, kan een ellendig en arm mens zalig worden. Dat is door Hem verdiend. Er is door Hem betaald.

Hij brengt de Zijnen van de kribbe van Bethlehem bij het vloekhout van Golgotha. Daar heeft Hij niet als een martelaar gehangen. Hij wordt zo menigmaal als een martelaar voorgesteld. Maar we hebben het zelf mogen beleven dat Hij ónze Sterke God werd. Het orgel speelde toen in de kerk: ‘Mijn Verlosser hangt aan het kruis.’ Dat zal in onze gemeenten niet gespeeld worden. Ik zeg niet dat het niet mag, maar wij hebben de psalmen. Daar hebben we genoeg aan. Toch is het waar: ‘Mijn Verlosser hangt aan het kruis.’ Op dat moment dacht ik: Dat is wel een beetje evangelisch, organist. Maar toen ging het vanbinnen waarheid worden. Hij werd ónze Sterke God. Hij hing aan het kruis om mijnentwege. Dat was mijn schuld. Ik heb gezondigd. Maar dan hangt Hij ook mij ten zegen. Och, dat bloed reinigt van alle zonde.

Dat we het bij ondervinding zouden mogen beleven: ‘Sterke God.’ Hij hing aan het kruis als die sterke Held. Hij is de Sterke God. Hij heeft overwonnen. Had Hij dat alleen als mens moeten doen, dan was het een verloren zaak geworden, geliefden. Wie zou die smarten kunnen dragen? Dan was Hij in de hof van Gethsémané, waar Hij kroop als een worm en geen man, opgestaan en weggegaan. De angsten der hel vlogen daar op Hem aan. Maar Hij heeft volhard.

Hij is de Sterke God. Hij is niet teruggegaan maar doorgegaan. O geliefden, dat wondere woord aan het kruis: ‘Het is volbracht.’ Dat we die Verlosser Die aan het kruis hing, mochten leren kennen. Paulus zegt: ‘Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvor-

mig wordende.’ Kerk Gods, u zult met Christus de dood moeten ingaan, anders zult u nooit met Hem kunnen opstaan.

‘En men noemt Zijn Naam (...) Vader der eeuwigheid.’ Hij was er, Hij is er en Hij zal er altijd zijn. Hij is er in de schoot der eeuwigheid altijd geweest, tezamen met de Vader en de Heilige Geest. Het is de drie-enige God. Wat een eeuwig wonder, dat in de eeuwigheid de beslissing gevallen is. In de eeuwigheid heeft God Zijn volk liefgehad. God had dat volk weg moeten doen. Maar Hij heeft de weg der genade uitgedacht. Dat is een weg die eerst de diepte in gaat, maar daarna ook de hoogte in.

Geliefden, het is Advent, een tijd van verwachting en uitzien. De Vader der eeuwigheid heeft de Zijnen liefgehad met een eeuwige liefde. Daar ligt de zekerheid. Daar ligt de garantie. Omdat God het heeft gewild, heeft Hij het ook gewerkt. Laat het dan bij God liggen. Als u er niet bij kunt, geliefden, laat dan alles eens los en probeer het bij Hem te laten liggen, Die de Vader der eeuwigheid is.

‘En men noemt Zijn Naam (...) Vredevorst.’ Door dit Kind is er vrede. De engelen hebben het gezongen: ‘Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.’ Die vrede is door dit Kind verworven. Hij heeft de vrede verdiend.

Nog even iets uit ons eigen leven. Het was de gewoonte in de gemeente waar ik kerkte om aan het eind van de Tweede Kerstdag het ‘Ere zij God’ te zingen. We waren het er eigenlijk niet mee eens. Maar het was door de jaren heen de gewoonte in die gemeente. Eigenlijk wilden wij het niet. Je kunt echter niet alles zomaar afbreken en afkeuren. Mijn gedachte is: Als je ‘Ere zij God’ wilt zingen, kun je ook zingen: ‘Geloofd zij God met diepst ontzag.’

Toen wij op een Tweede Kerstdag in de kerk waren, werd gezon-

gen: 'Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.' O geliefde gemeente, kinderen, wat is dat toen een wonder geworden. Wat wij wilden afwijzen, is een wonder geworden. De Heilige en Verhevene in Zichzelfen wilde nog met mensenkinderen te doen hebben. 'Ere zij God.' God alle eer. Dat is de zaligheid. 'Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.'

De wereld bloedt uit duizend wonden. In de wereld is geen vrede. Maar als de vrede van dit Kind in het hart afdalt, dan is er zoetheid. Ja, dat is zoeter dan honing en honingzeem. Dan is er vrede in het hart. Dan mag ervaren worden: Met God verzoend. Met de Vader verzoend. Met de Zoon verzoend. Met de Heilige Geest verzoend. Dat is een stuk dat we nu niet gaan uitklaren. Maar die zoete vrede te mogen ontvangen, dat gaat alles van de wereld te boven.

Kinderen en ouderen in ons midden, zolang u die vrede mist, hebt u geen vrede. Maar Hij heeft vrede gemaakt in het zondaarshart. O, wat een eeuwig wonder: 'In de mensen een welbehagen.' De Heilige en de Verhevene moest de mens wegdoen. Als daar het oog op gevestigd wordt, wordt u het zelf waard om weggedaan te worden. Als u waard wordt om weggedaan te worden, doet God alleen maar recht, hoor. Maar daarentegen klinkt het: 'In de mensen een welbehagen.' Dat is de liefde Gods in Christus door de Heilige Geest.

Dan moet Adam uit het struikgewas tevoorschijn komen als een veroordeelde. Toch klonk het daar: 'En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen.' In Genesis 3 ligt onze verloren staat. Maar daar ligt ook het welbehagen Gods in de Zoon van Zijn eeuwige liefde. In Zijn aangebrachte gerechtigheid is het waar: 'In mensen een welbehagen.'

Dan is een mens zo welgelukzalig. Als de Heere wat schenkt uit het genadeverbond, dan is het niet veel, dan is het niet weinig, maar dan is het altijd groot. Al is het maar een kruimeltje liefde in het hart. ‘In mensen een welbehagen.’ God bewijst Zijn welbehagen. Hij had mensen moeten wegdoen, maar Hij heeft hen liefgehad en daarom trekt Hij hen in de tijd door de liefde Gods in het hart uit te storten. Zo bewijst God Zijn welbehagen.

O gemeente, u bent zo ongelukkig als u hier vreemd aan bent. We mogen het u nog prediken en toeroepen: ‘Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.’
Amen.

Slotzang: Psalm 68 vers 2

*Maar 't vrome volk, in U verheugd,
Zal huppelen van zielenvreugd,
Daar zij hun wens verkrijgen;
Hun blijdschap zal dan, onbepaald,
Door 't licht dat van Zijn aanzicht straalt,
Ten hoogsten toppunt stijgen.
Heft Gode blijde psalmen aan;
Verhoogt, verhoogt voor Hem de baan;
Laat al wat leeft Hem eren;
Bereidt den weg, in Hem verblijd,
Die door de vlakke velden rijdt;
Zijn Naam is HEER' der beren.*